

Zgodbice s terena

"A SI TI TUD NOT PADU?"

Jana Mlakar

Kot druge netopirce, tudi mene žene neustavljiva želja po raziskovanju jam, podzemnih rogov, napol podrtih hiš, trdnjav, gradov in oprezanju za netopirji, hkrati pa tudi zanimanje za arhitekturo starih zgradb.

Nekega dne je mene in mojega fanta ta želja vodila v staro vojaško trdnjavo v bližini Barbarige na Hrvaškem. Bila je ogromna vojaška zgradba, z jarkom okoli, kar precej zaraščena z mediteranskim rastlinjem in ponekod s porušeni zidovi iz velikih kamnitih blokov. V stavbi si čutil hlad ogromne kamnite stavbe, čeprav je zunaj pripekala vročina. Sprehajala sva se po širokih hodnikih neporušenega dela trdnjave in zrla v sosednje dvorane. V intenzivnem oprezanju za netopirji ali čem drugim zanimivim sem se kar naenkrat znašla »čof« v vodi. Pri svojem oziranju naokoli sem pozabila gledati pod noge in se nenamerno znašla v nekem prostoru pod hodnikom napolnjenim z vodo, nad sabo pa sem videla svetlobo, ki je sevala iz odprtine skozi katero sem padla. Fant me je začel klicati in stegovati roko proti meni, vendar sva se komaj dosegla. Stekel je po pomoč k drugim redkim obiskovalcem trdnjave. Na pomoč je prihitela slovenska družina z dolgo palico v roki. S pomočjo te so me povlekli iz luknje. Na plano sem prišla vsa premočena, prestrašena in s krvavečo nogo. Vsem, ki so mi pomagali sem se lepo, še vsa zmedena, zahvalila, oni pa so mi podarili 2 metra dolgo palico, s katero so me rešili.

Dogodivščina se je na srečo končala le z rano na desni nogi. Nedvomno pa sem se naučila gledati, kod hodim. Palico še vedno hranim v svoji sobi. Varuje me pred podobnimi pustolovščinami in poleg brazgotine na nogi spominja na ta dan.